

ב' תמוז ה'תשע"ח 8.6.18

מגזין מס' 481

ערב שבת פרשת קורח/ג' תמוז

קשר-שבועי מאת הרב יאיר כלב

החייב כספניא

להמשיך ו'להוריד' לעולם 'אור טוב'

תמליל מעובד מתוך שיעורי הרב כלב

אמר פעם ה'משפיע' ר' מאיר שלום בליזינסקי: כל ימיי השתדלתי שלא להיות 'צודק' (- היינו זה הרגיל לייסר בחיות וב"זעם קדוש" את האחרים בריבוי תוכחות). עולמנו הוא הרי עולם של 'לא צודקים', של 'לא מושלמים'...

הלוואי אזכה 'לתקן' מעט את עצמי! ואזי, בדרך ממילא, הרי גם בנוגע לאחרים - אין השפעה גדולה מזו הקורנת מהמשתדל להיות 'דוגמה חיה' למה שהוא דורש... כמאמר שלמה המלך החכם באדם "אל תהי צדיק הרבה, למה תישומם".

תניא

תורת הנפש היהודית

המסע המופלא פנימה

סדנא עיונית ומעשית עם הרב

יאיר כלב

חברים * מוסיקה * נשמה

ביאליק 18 רמת גן	שק"ל	20:30
---------------------	------	-------

לגברים ונשים * כניסה: 35 ש"ח

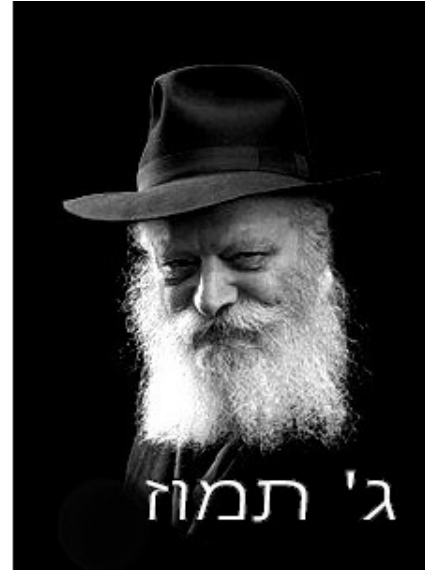

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

ג' תמוז - הילולת הרבי מליובאוויטש, אדמו"ר מנחם-מענדל שניאורסון נשיא דורנו.

ביום מסוגל זה נתבונן, ולו במעט, בדמותו המופלאה, ניאחז בכנפי הדרכותיו והוראותיו בהן מודגשת דרישתו הבלתי מתפשרת מכל אחד ואחד מאתנו לממש את הפיקדון יקר הערך המופקד בידינו - היא השליחות להאיר את סביבתנו המיידית ב"נר מצוה ותורה אור". משמעות הדברים היא שביום זה עלינו להתחזק ביתר שאת וביתר עוז (בכמות ובאיכות) בקיום תביעתו מכל אחד משומעי לקחו שלא להתפעל משום קושי ומנגד מבית ומחוץ, ולהשפיע עניני אמת, צדק ויושר ברוח 'ישראל סבא' בדרכי נועם ובמאור פנים עד היכן שידנו מגעת. ענין מרכזי בתורת הרבי הוא ענין 'וקר הזמן' - בניצולו כראוי, דוקא בתוך 'עולם שכמנהגו נוהג', ניתן להתפתח לאין שיעור. באשר מאמציו הכנים של האדם להלך בקומה יהודית זקופה, בדרך בריאה ומתוקנת כלפי עצמו וכלפי הזולת, מעוררים ומגלים כוחותיו הנעלמים והופכים את פעולותיו ומסכת חייו כולה לדוגמה חיה לזיכוי הרבים.

פדיון נפש

ביום זה (השנה חל בשבת ולכן ביום שישי שלפני), המסוגל לענין ההתקשרות, נוהגים לכתוב אל הרבי מכתב (מנהג זה אינו 'בלעדי' לעדת החסידים, שכן לכל יהודי יש 'ענין' עם הרבי...) ולשגרו בפקס או בדואר אלקטרוני אל הציון.

מספר הפקס ב"בית חב"ד" שבאוהל: 4444-723(718)+
כתובת האימייל: ohel@ohelchabad.org

"אזכיר על הציון..."

במשך כל שנות נשיאותו נהג הרבי לנסוע ל'אוהל' (ציונו של הרבי הקודם אדמו"ר הריי"ץ), כחלק קבוע מסדר העבודה שלו. לעתים נסע כמה פעמים בחודש ולעתים אף כמה פעמים בשבוע. אין ספור יהודים בעולם

זכו לקבל מהרבי את התשובה המפורסמת "אזכיר על הציון" - חידוש שלא היה כדוגמתו במענות נשיאי חב"ד; התבטא על כך אחד המשפיעים המפורסמים בחב"ד כי בזאת למעשה רמז לנו הרבי כיצד לנהוג לאחר ג' תמוז - כתוב לרבי, והרבי כבר ימצא את הדרך כיצד לענות... ועל השאלה - כיצד מכתב על ציונו הקדוש של הרבי יכול לפעול מאומה - משיב הרבי בעצמו לחסיד לאחר הסתלקות אדמו"ר הריי"ץ (הרבי הקודם): להקל ההבנה... שאפילו בדומם - ביכולת בני אדם לפעול כל הנזכר לעיל: תיכף שמכניסים לקאמפיוטר (מחשב) מספר פרטים עיקריים - ברגע כמימרא יודעים כל המסקנות ופסקי דין לפועל ממש. וכשמוסרים (פדיון נפש) - מזכירים כל הנזכר לעיל על הציון, הרי זה -

ושלום מלסייע, לסייע כפי היכולת, אבל, כיון שהכל בידי שמים חוץ מיראת שמים, הרי, אם לא תהיה העבודה לבד, מה יועיל זה שנותנים 'כתבים', מנגנים ניגונים ואומרים לחיים? הרבי היה אומר לפעמים: "אל תשלו את עצמכם..." צריכים לבד (כל אחד ואחד בכוחות עצמו) להפוך את השטות ד'לעומת זה' (היפך הקדושה) והרתיחה של הנפש הבהמית - לקדושה".

(י' שבט תשי"א. 'תורת מנחם' כרך ב', עמ' 212)

ידוע מענהו של הרבי לאברך ששאל ב'יחידות' מה עליו לעשות כדי להיות מקושר אליו: "תלמד תניא בעל פה, ותחזור על זה ברחוב. כך תהיה מקושר אלי, כי גם אני חוזר תניא ברחוב."

אנחה יהודית – נחמה העולה מן העצם

אדמו"ר מוהר"ש אמר: אנחה יהודית הבאה, חס ושלום, בסיבת גשמיות לא טובה - גם היא תשובה גדולה, במיוחד אנחה בעקבות רוחניות לא טובה - היא ודאי וודאי תשובה מעליותא (=מעולה). האנחה עוקרת ומחלצת מעומק רע, ומציבה במעמד טוב.

(על פי 'היום יום' ג' תמוז)

התבוננות בדרך אפשר בטמון בפתגם ובאמרה החסידיים

לעתים, עצמת הטלטלות כה עזה, עד כי, לשעה, נפערים בקיעים במסך תרדמת חיי השיגרה. אזי, לפתע, אין האדם יכול להתעלם יותר ולהסיח דעתו מן הזועק לשינוי ותיקון; בשעת משבר, על כורחנו, חודרים זעזועים אלה מבעד לכיסויי ההרגל ושאננות ה"טיוח", וכופים עלינו ייסורי התפכחות...

התמוטטות הביצורים ומנגנוני ההגנה של שוחד אהבת עצמנו בשעת משבר, מעמעמת (ולעתים, אף

כפשוט ביתר שאת ועד לאין ערוך - ממסירה לדומם הנ"ל, להבדיל באין ערוך.

"ימצא הרבי דרך לענות לו"

ועוד כתב הרבי בשנת תש"י לאדם שמקשה: הלא אי אפשר עתה לשאול את הרבי (אדמו"ר הרי"צ, לאחר שנסתלק)... ענה לו - "...אם יעמוד חזק בהתקשרותו אליו, מבלי ישים לב לפיתויי היצר, וישלח השאלה על הציון... - ימצא הרבי דרך לענות לו.

אין תחליף לעבודה בכוחות עצמו

"בכלל בחב"ד היתה התביעה שתהיה עבודתו של כל אחד ואחד בעצמו, ולא להסתמך על הרביים... "הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים". אינני מסלק את עצמי חס

כדוגמת המשקיע עצמו בהרגלים שאינם בריאים, כגון הזדקקות יתר ל'מיני מתיקה'. הנה, לאמיתו של דבר, המתיקות הגשמית אינה אלא "פיצוי", תחליף חיוור וחיצוני לצורך האמיתי הבווער בפנימיות כל אדם - הלא הם כיסופיו למתיקות רוחנית.

מתנה כואבת

הסערות והזעזועים הפוקדים תכופות את חיי האדם, מטלטלים את כל רבדי נפשו, מדעתו ושלא מדעתו.

נפשית חולפת, הנלוות) למצבי דוחק ומיצר זמניים ותו לא.

מבהיר ומדגיש אדמו"ר מוהר"ש כי בפנימיותה, אין האנחה אלא אנחה יהודית (יהודי לשון מודה על האמת). עלינו לדעת כי באמת לאמיתו, אין האנחות אלא איתותי תזכורת העולים מן העצם החי – הוא "חלק אלוקה ממעל" שבכל אחד ואחת מישראל.

ומכאן, למסקנה המעשית

ובאשר "טובה פעולה אחת מאלף אנחות", הרי שהאנחה היהודית היא מקור בלתי נדלה של אנרגיית נחמה אלוקית הדוחקת בנו לתרגמה למגמת צמיחה כ"יתרון האור הבא (דוקא) מן החושך". מן האנחה יש לדלות תעצומות נפש לעבודת **ההתבוננות** – היא ההתמקדות במחשבות חיוביות ההופכות ל"אור" את השכל הטבעי הנקרא "חושך". ובעומק יותר, האנחה היא לאמיתו של דבר נתינת כח לניצול כל "ירידה לצורך עליה", על ידי המתקת המר – היא עבודת **תיקון המדות** הממתיקה את המדות הטבעיות הנקראות "מרירו". ובמיוחד **אמורים הדברים כאשר האנחה עולה ממעמקי צמאון הנפש וגעגועי הלב של חסיד לרבנו.**

ממוססת כליל) לשעה את זוהרם המפתה של ה'תחליף' וה'פיצוי'... נחשפת האמת העירומה כי אחריתם אך נזק ותסכול...

"אמת מארץ תצמח"

והנה, דוקא בנקודת שבר נוראה זו, מתחת ל"עיי החורבות" של חלקיקי אישיותו המרוסקת, מתפרצת לה, מבלי משים, אנחה מתוככי לב האדם לנוכח מצוקותיו. עדות חיה היא לפשיטות העצמות השוכנת נצח בקרבנו, ביטוי לכיסופיו להתחבר עם אלוקיו.

האנחה העמוקה הינה התעוררות לשעה, ביצבוץ ליבת מאוויי האדם הפנימיים – כמיהתו הקיומית לחום, לאהבה, לתחושת שליחות בחיים, להרמוניה בין הפכים...

קול בכיה של הנשמה הטהורה הצמאה ליוצרה

אולם, כשוך הסערה, באשר "יצר לב האדם רע מנעוריו" ו"לפתח חטאת רובץ..." , נוטה האדם לחזור לסורו ולהרגליו, לשוב אל 'קיא'... הנה בנוגע לנטייה זו, מבארת ומדגישה תורת החסידות כי אל לנו להניח ליצר להוליכנו שולל. אל לו ליהודי לעשות שקר בנפשו, לדמות כי אנחותיו הן ענין סתמי – רק תגובה אנושית בלתי רצונית (לתחושות משבר, או מועקה

הסיפור השבועי

כשאינ תשובה

הרב פרידמן התקשר מיד לדייוויד ומסר לו את תשובת הרבי. "מה זה כשרות?", שאל האיש בתמימות. בשעות שונתרו עד כניסת השבת לא היתה אפשרות להכשיר את המטבח וללמד את בני הזוג את פרטי הכשרות. הרב פרידמן הורה לו לצאת למרכול ולקנות מצות וסרדינים, ושזו תהיה ארוחתם במהלך השבת.

אחרי השבת ישב הרב פרידמן עם בני הזוג ולימד אותם את הלכות הכשרות. צוות מבית חב"ד הכשיר את מטבח ביתם. אט אט הסתמנה הטבה במצב האשה.

ערב פסח. הרב פרידמן קיבל את פני האורחים לליל הסדר הציבורי. מולו התייצבה אשה לא מוכרת ואמרה בחיוך רחב: "הנה, באנו". הרב פרידמן שאל בנימוס: "נרשמתם?". האשה התפלאה: "הלוא הזמנת אותנו!". הרב פרידמן נדהם. זו היתה האשה עם הדיבוק. השינוי בדמותה היה דרמטי.

יום אחד טלפן אליו האיש. "רציתי לשאול אם אפשר לבקש ברכה מהרבי בעבורי".

"בהחלט!", השיב הרב פרידמן, "באיזה עניין?".

"אני לא מצליח למצוא עבודה מאז פיטורי", ענה האיש. דייוויד סיפר לו בשעתו כי יום אחד, כשבא לעבודתו בחברת המחשבים, כשהוא חבול בעקבות אלימות מצד אשתו, חשדו מנהליו כי הוא אדם מפוקפק ופיטרו אותו.

"אשמח לעזור לך", השיב הרב פרידמן, "תן לי את שמך ואת שם אימך, ואעביר לרבי". חלף יום ועוד יום, ושום מענה לא בא. הרב פרידמן טלפן למזכירו של הרבי. "האם הרבי קיבל את המכתב?", שאל את המזכיר, הרב בנימין קליין.

"המכתב מונח על שולחנו של הרבי", השיב המזכיר, "והרבי נמנע מלענות עליו".

"שלום, הרב פרידמן? האם אתה 'מקובל'?", הרב מאניס פרידמן, שליח חב"ד במינסוטה ומרצה מפורסם, הופתע. זו בוודאי מהתלה, חשב בלבו, והחליט לשתף פעולה עם ה'מתיחה'. "בהחלט!", השיב. "מעולה", הגיב הדובר מעברו השני של הקו. "אם כן, אתה יודע להוציא דיבוקים".

"מה השאלה!", השיב הרב פרידמן, משועשע. "מצויין, בתוך ארבעים דקות אנחנו אצלך!", השיב המטלפן וניתק את השיחה.

"הלו?!", קרא הרב פרידמן, אך נותר ללא מענה. זה היה יום שישי בבוקר. ארבעים דקות בדיוק חלפו ובפתח ביתו של הרב פרידמן התייצב זוג צעיר. הוא קיבל אותם במאור פנים, אך לא היה יכול להתעלם ממראה האשה. מבטה היה מזוגג, פניה נפולות וצעדיה כושלים.

"דיבוק השתלט על אשתי", אמר האיש, שהזדהה בשם דייוויד. הוא פרש את מסכת הייסורים שהוא והמשפחה כולה חווים בעת האחרונה. הם ירדו למינסוטה מישראל. לטענתו, האשה חווה מסרים מ'דמות' שהשתלטה עליה כביכול. היא נוהגת באלימות ומסכנת את שלום בעלה וילדיה. "פנינו למומחים. אפילו בדקנו את המזוזות", אמר ביאוש. "חיפשנו 'מקובל', והפנו אותנו אליך".

"שמעו", השיב הרב פרידמן, "בשיחת הטלפון לא שיערתי עד כמה הענין רציני. אני מציע שאעביר את הענין לרבי מליובאוויטש, שאני שליחו. הרבי יעזור לכם, בתנאי אחד: הבטיחו לי שתצייתו לכל מה שהרבי יורה". בני הזוג הנהנו בהתלהבות.

בני הזוג עזבו והרב פרידמן העביר מיד את הפרטים למזכירות של הרבי. כעבור שעה קיבל את תשובת הרבי: "דיוק בכשרות האכילה והשתייה".

שנה חלפה. יום אחד עשה הרב פרידמן קניות במרכז המסחרי והופתע לגלות מולו את דייוויד. "מה חדש?", שאל הרב פרידמן.

"הו, ודאי תשמח לשמוע שהתגרשנו", השיב האיש. "מה?!", נדהם הרב פרידמן. "למה התגרשתם ולמה זה אמור לשמח אותי?".

דייוויד נאנח. "הכול החל בהתעלמות של הרבי מפנייתי. הדבר הציק לי. למה לאשתי ענה בתוך שעה, ואני נותרתי בלי מענה? ואז נאלצתי להתוודות לפני אשתי שלמעשה אינני יהודי. נולדתי בהודו, ובדרך כלשהי התגלגלתי לישראל ואף שירתי בצה"ל, אבל מעולם לא הייתי יהודי". הרב פרידמן לא ידע את נפשו ואמר: "והלוא שמך ושם אימך הם שמות יהודיים!".

"בדיתי אותם", השפיל דייוויד את מבטו. "אשתי הודיעה לי שהיא רוצה משפחה יהודית, ודרכינו נפרדו".

למחרת שוב התקשר הרב פרידמן. "אולי יש תשובה?". "חיובי", השיב המזכיר, "הרבי מבקש לדעת את שמה ואת שם אימה".

"אתה מתכוון בוודאי לשמו ולשם אימו", תיקן הרב פרידמן.

"לא, שם האשה ושם אימה", הבהיר המזכיר. הרב פרידמן החליט לדבר עם האשה. "מה שלום הדיבוק הקטן שלך?", שאל אותה בהומור. "הוא בסדר", השיבה בעליזות.

הרב פרידמן נדרך: "מה זאת אומרת? חשבתי שנעלם לגמרי".

"לא ממש", גמגמה האשה. "פשוט קשה לנו להשיג 'חלב ישראל', אז אנחנו מרשים לעצמנו..."

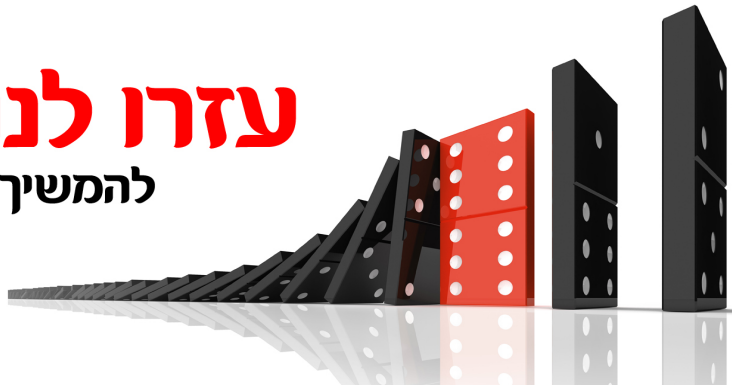
"את הבטחת לי לעשות מה שהרבי יורה!", התרעם הרב פרידמן. "מבטיחה לתקן", התנצלה האשה ומסרה לו מחדש את שמה ושם אימה.

הרב פרידמן דיווח על הכול למזכירו של הרבי. הוא הוסיף לצפות לתשובה בעבור דייוויד, אך זו לא באה.

שיחת השבוע

(מתוך העלון השבועי

עזרו לנו, להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

פרוייקט העלאת ספר ה"תניא" לרשת היוטיוב כרך בהוצאות גדולות, להפצת המעיינות ולמען זיכוי הרבים. **ונוחה "הנוג - חודווח ונעמה רובדזה" ערוה עה הוורה ועלר!**

”זאת התורה אדם” (במדבר יט' ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב-’נגלה’) ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה-’נסתר’). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי ’נגלה’, ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת קורח

קורח ועדתו מתריסים נגד משה ואהרן

קורח, בן משפחתם של משה ואהרן (בן דודם), ואיתו מאתיים וחמישים ’אנשי שם’, נקהלים על משה ואהרן ובפיהם טענה: ”כל העדה, כולם קדושים, ומדוע תתנשאו על קהל ה'?”

משה רבנו, שבע מחלוקות ותלונות, מוכן להעמיד למבחן את מנהיגותו שלו ואת כהונת אהרן. הוא מציע כי למחרת יביאו אהרן הכהן וכן קורח ועדתו מנחת קטורת על מנת להקטירה על המזבח. מנחת הקטורת שתקבל לרצון לפני ה', מוסיף משה ואומר, היא שתעיד כי בעליה הוא שנבחר לשרת בקודש.

כעסו של משה גובר לנוכח סירובם של דתן ואבירם, מראשי אנשי קורח, להידבר עימו על מנת להסדיר את המחלוקת בדרכי שלום. משה מבקש מאת ה' שלא תתקבל מנחתם.

עונשם של בעלי ריב ומדון

כאשר מגיעים קורח ועדתו ובידיהם מנחת הקטורת, מזהיר משה את כל העם, על פי ציווי ה', להבדל ולהתרחק מאנשי מחלוקת אלה כדי שלא ייפגעו אנשים נוספים בעוון המתקוממים. כמו כן, כהוכחה מוחלטת אשר כל מעשיו מוכוונים למעלה, מכריז משה כי אופן מיתתם הבלתי רגיל של המסיתים – בליעתם באדמה, יוכיח כי הוא ואהרן אחיו משמשים בתפקידיהם אך ורק מצד הציווי העליון.

אך מסיים משה את דבריו, פותחת האדמה את פיה ובולעת את קורח ושותפיו המסיתים, על ביתם ורכושם. לאחר מכן נענשים גם 250 מקטירי הקטורת הזרה, והם נשרפים באש שמימית.

ממחנות הנחושת של החוטאים מכין אלעזר בן אהרן, על פי ציווי ה' למשה, ריקועים לציפוי המזבח – עדות נצח לבחירת ה' באהרן וזרעו אחרי לשרת לבדם בקודש בעבודות המזבח.

אין לומדים לקח

למרות ההוכחה הברורה שהתחוללה לעיני כל ישראל, ממשיך העם להתריס כנגד משה ואהרן ולהאשימם 'אתם גרמתם למותם של קורח ועדתו'. ה' מצוה על משה להתרחק מעל העם החוטא, ומגיפה נוראה מתחילה להשתולל ולהפיל בהם חללים. משה, באהבתו הגדולה לבני ישראל, שולח מיד את אהרן אחיו אל תוככי העם ובידו קטורת לכפר על העם. המגיפה אכן פוסקת, אך מתברר כי כבר המיתה 14,700 נפש מבני ישראל.

מבחן המטה הפורח

אלא שעדיין נמשכת התסיסה סביב מינוי אהרן לכהן גדול. ה' מצוה על עריכת מבחן בענין הכהונה, מבחן שיסיר כל פקפוק מלב העם. כל אחד מראשי השבטים מצטוו להביא אל משה מטה (ענף עץ יבש) שעליו רשום שמו של נשיא השבט. משה יניח באוהל מועד את כל המטות ובתוכם גם מטה שבט לוי, עליו רשום השם

פרטית משלהם בארץ ישראל, יקבלו הכהנים והלוויים מתנות מכלל ישראל. הכהנים יקבלו תרומה מכל גידולי הארץ – חלב יצהר, חלב תירוש ודגן, ביכורים מפרי הארץ וחרמים, וכן דמי פדיונם (חמישה שקלים) של בכור האדם ובכור הבהמה הטמאה. גם מכל בכור בהמה טהורה אשר יעלה כקרבן על המזבח יקבלו הם את חלקם בבשר, לאחר הקרבת החלב (הוא המיטב – "כל החלב לה") על המזבח.

שכר הלוויים

שכר עבודתם של הלוויים נקרא מעשר ראשון. לאחר שמפריש כל אחד מישראל את תרומתו מיבוליו לכהן, יפריש הוא בנוסף עשירית מהיתרה ויתנה ללוי. ומכיוון שגם הלוויים חייבים בתרומה לכהן, על כן מחוייבים הם להפריש עשירית מן המעשרות שקיבלו מבני ישראל ולתיתה לכהן.

'אהרן'. והמטה אשר יפרח לבדו מבין כל המטות, הוא שיעיד ויוכיח מי הוא זה שבחר בו ה' לכהונה הגדולה. למחרת, כשמוציא משה את המטות מאוהל מועד להציגם בפני העם, והנה פורח מקל אהרן לבדו, ומן הפריחה עולה גם פרי השקד.

הנשיאים נוטלים כל אחד מטהו ואילו מטה אהרן הפורח והמשוקד מופקד למשמרת באוהל מועד, עדות נצח לכהונת אהרן וזרעו.

משמרת הקודש

אמנם על מנת למנוע את כניסתם של ישראל (שאינם כהנים או לוויים) בשגגה אל הקודש, מצוה ומזהיר ה' את אהרן ובניו אשר (מלבד עבודתם המיוחדת להם לבדם במשכן, עוד זאת) מוטלת עליהם גם האחריות על שמירת קדושת המשכן. גם אחיהם הלוויים מצטווים לקחת חלק בשמירת המשכן.

שכר הכהונה

כשכר על עבודתם בקודש וכפיצוי על כי אין להם נחלה

התחדשנו!

בוטאו לבקר

באתר האשודרג

www.tanya.com

חסידות על הפרשה קורח

כמו "מחזרת" אחרי מי שבעבודתו זיכך עצמו לקבל בפועל עול מלכות שמים בביטול מוחלט.

(ע"פ 'תניא' פרק י"ד, פרק מ"ג)

ולקרב לשלכנו...

המשים עצמו בעבודתו כ'שור לעול וכחמור למשא' לשרת בנתינה עצמית אמיתתו של כל דבר וענין שעוסק בו, תוך הסחת הדעת מ'חיפוש' חוויות וריגושים, אזי זוכה הוא למתנה הנעלית מכל החוויות והריגושים – הוא התענוג הפשוט על עצם ההוויה. ובמושגי תורת החסידות – נעשה הוא 'עצמי' ('מותר להיות!').

נתינת המיטב – מוחין דגדלות כל חלב יצהר... אשר יתנו לה' (י"ח, י"ב)

"והוא הדין בכל דבר שהוא לשם הא-ל הטוב, שיהיה מן הנאה והטוב... וכן הוא אומר כל חלב לה'" (רמב"ם סוף הלכות איסורי מזבח).

כשהתעוררה שאלת סדר הלימודים בישיבות ובבתי ספר דתיים בארצות הברית, עמד אדמו"ר הרי"צ על כך שלימודי הקודש יתקיימו בבוקר, שאז הראש רענן, ואילו לימודי החול יתקיימו אחרי הצהריים. וטעמו ונימוקו עמו: את הזמן המובחר והמשובח, שהוא בבחינת "חלב", יש להקדיש לגבוה (לקדושה).

(ליקוטי שיחות כרך ב')

ולקרב לשלכנו...

הנותן ומקדיש בעבודתו את מיטבו הוא זה אשר זכה להבין כי גישת ה'ראש קטן' (גישתו של היוצא ידי חובתו בנתינת ה'שיריים' בלבד), הנה לא זו בלבד שמשחיתה היא את דרכו של אדם, אלא אף חמור מכך, מדכאת היא ומעכבת את גילויים ומימושם של כוחותיו החיוביים הנעלמים.

חושבים שהם חיים גם בהיותם בשאל

וירדו חיים שאולה (ט"ז, ל')

אדם צריך להיזהר מלהוריד את התורה, שהיא תורת חיים, לשאל תחתית של הקליפות. שכן לימוד התורה שלא לשמה מוריד את התורה אל הקליפות רחמנא ליצלן (ה' יצילנו).

(ליקוטי שיחות' כרך ב')

ולקרב לשלכנו...

ואף שהתורה נמשלה לאש, ככתוב "הלא כה דברי כאש", היינו שכשם שהאש אינה מקבלת טומאה, כך גם דברי תורה אינם מקבלים טומאה – בכל זאת, באופן זמני, כאשר האדם אינו לומדה כראוי (שלא לשמה), מוריד הוא, לפי שעה, תורתו אל תוך ה'פניות' שלו, ובכך הופכת לו התורה היפך הענין ד"סם חיים"; אמנם אין זה אלא עד אשר יעשה תשובה (שסוף ישראל לעשות תשובה, בגלגול זה או בגלגול אחר) כדברי הנביא שמואל "וחשב מחשבות לבלתי ידח ממנו נידח".

(ע"פ 'תניא' פרק ל"ט)

המבטל 'ישותו' זוכה ב'עצמיותו' עבודת מתנה אתן את כהנתכם (י"ח, ז')

"עבודת מתנה" – היינו "אהבה בתענוגים", היא הרגשת תענוג אלוקי נפלא, מעין עולם הבא. עבודה זו קרויה בשם "עבודת מתנה", שכן אי אפשר לו לאדם להגיע לאהבה זו באמצעות השתדלות ויגיעה. אלא שמכל מקום דרגה זו ניתנת כמתנה משמים רק למי שהוא שלם ב'יראה'. אזי אהבה נעלה זו (בתענוגים)

בקרו אותנו באתר
 המחודש www.tanyaor.com
 וגם ביו-טיוב ובפייסבוק:
 בלוגים מצולמים וניגונים (באיכות HD)

סדר התנ"ך

עזרה ראשונה לנפוש

תניא
 מודעות
 עצמית
 ביהדות

YouTube f

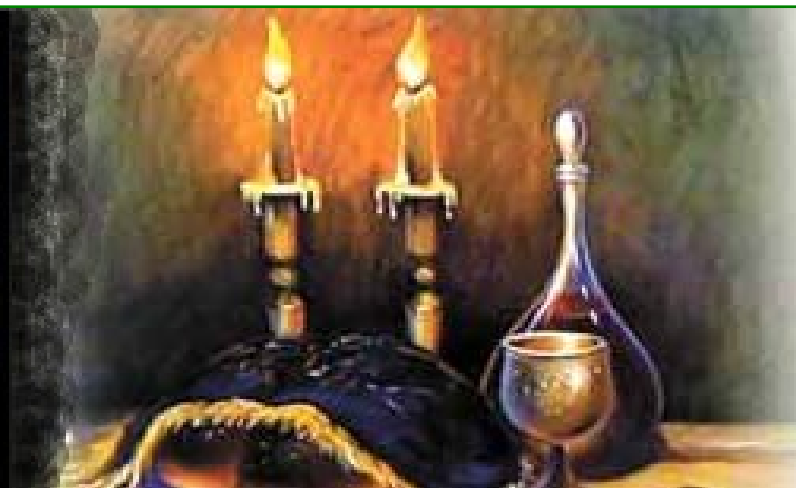
שבת שלום!!!

ליקוט, רעיונות ועימוד: חי דמארי
 כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
 להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו
tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך
 ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	כניסת השבת	עיר (שעון קיץ)
20:29	19:11	י-ם
20:32	19:26	ת"א
20:33	19:19	חיפה
20:30	19:27	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון